

SANT VICENÇ, AMB “EL RESPIR DEL PERDÓ”

1. Abans d'ahir celebràvem la festa de S. Sebastià, mort per la fe a Roma. Aquest matí, la dels sants Fructuós, Auguri i Elogi, màrtirs a Tarragona. Avui, ja celebrem la de S. Vicenç, originari de Saragossa i mort per la fe a València. També avui recordem Sta. Agnès, màrtir romana. És una setmana de màrtirs de l'església primitiva. Van viure enmig d'una societat que en gran part els era hostil i van viure i morir per la fe en Jesucrist en unes circumstàncies molt més difícils que les nostres. Nosaltres honorem avui la figura de Sant Vicenç, patró de la nostra Parròquia, que fou martiritzat a València vers el 304 aproximadament. Les seves relíquies es van dispersar ben aviat per la península itàlica i la Gàl·lia. Sant Agustí escriu que el jove màrtir ja era venerat en totes les províncies romanes des del segle Vè. A la seva escola, acollim les paraules de Jesús: “Tingueu confiança, jo he vençut el món”.

Entre Sant Vicenç i Sarrià hi ha una vinculació molt estreta. Aquest any comptem amb la novetat del llibre de Jesús Mestre i Godes, en el qual podem resseguir la nostra història. No puc menys d'agrair-li aquesta contribució, i animar-vos a conèixer –i que feu conèixer als nostres joves- qui som, d'on venim, i per quines etapes hem passat al llarg de més de mil anys! D'altra banda, el fresc de Josep Obiols que contemplem en el presbiteri, pintat en el difícil però tenaçment empenedor període de restauració del nostre temple parroquial en la postguerra, escenifica dos moments del màrtir. A la dreta contemplem Sant Vicenç quan rep l'orde del diaconat de mans del Bisbe, que li imposa la dalmàtica, la vestidura litúrgica pròpia dels diaques. És un bon dia per pregar pels nostres diaques. Des de fa un any comptem amb un diaca permanent, i en donem gràcies pel seu ajut, pel seu ministeri.

A l'esquerra del fresc hi figura Vicenç rebent la sagrada Comunió, abans de donar el suprem testimoni del seu martiri. Això ens ha de dir molt, perquè refermats, des de fa més de mil anys, en aquest lloc, per la força de l'Eucaristia, ens disposem cada diumenge a donar el testimoni de fe en la nostra vida quotidiana, viscuda amb amor senzill i lliurat. Més encara, en el fris del temple hi podem llegir, al llarg de tota la nau una inscripció, que és una pregària, escrita en llatí (“*Per te, per illum carcere...*”). La traducció és: “*Oh Vicenç, per tu,, per aquella presó, que va augmentar el teu honor, per les cadenes, per les flames, pels garfis, per la foscor carcel·lària, tingues compassió de les nostres pregàries, perquè aplacat per tu el Crist, ens escolti ben disposat i no tingui en compte el pes de les nostres culpes. Ja que venerem degudament aquest solemne dia amb la boca i el cor, i ens emocionem amb el record joiós de les teves petjades, deixa caure sobre nosaltres el favor del Crist, perquè les nostres consciències angoixades s'alegrin amb el respir del perdó*”. La traducció ens la feu Mn. Frederic Ràfols, a qui tant enyorem!

2. “*El pes de les nostres culpes*”, i també “*el respir del perdó*”! Estem al bell mig de la Setmana de Pregària per la Unitat dels cristians, que ens recorda que per mor de les nostres divisions no podem ser el suficientment forts per a lluitar contra els mals del nostre temps. La unitat que demana Jesús requereix una voluntat de superar qualsevulla forma de competició entre nosaltres. Ens hem d'obrir els uns als altres i rebre els dons que tenim, per tal de poder entrar veritablement en la nova vida de Crist, que és l'única veritable victòria. L'Evangeli d'aquest diumenge –hem respectat el propi del III de durant l'Any-, en narrar-nos la crida que Jesús fa als germans Simó i Andreu - “*Us faré pescadors d'homes*”- ens presenta la vida nova que reberen del Senyor, Simó i Andreu, i també Jaume i Joan.

El relat és manifestament vocacional. El cridat a seguir Jesús, com el màrtir Sant Vicenç, accepta de deixar entrar en la pròpia vida la novetat de Déu i de respondre-hi, sense posar condicions. La vocació cristiana, que té la seva figura necessària i suficient en el *baptisme*, del qual en brollen totes les altres vocacions específiques, no es col·loca en el nivell del fer, sinó del ser. El “sí” que diem a aquesta crida s'explicita amb la capacitat de dir els “no”, de renunciar. Renéixer a la vida nova, com tot naixement, comporta un tall del cordó umbilical, una dolorosa ruptura. La força ens la dóna el Senyor. És Ell qui ens diu: sóc amb tu, ja no et deixaré, t'estimo, creu en l'Evangeli i no tinguis por. Jesús veu a Simó i en ell intueix la “Roca”. Veu Joan i en ell endevina el deixeble de les paraules més formoses d'amor. Un dia mirarà l'adúltera i en ella veurà la dona capaç d'estimar veritablement. El seu esguard és creador. “*Us faré pescadors d'homes*”. És com si digués: “us faré pescadors de tresors”. Cada ésser humà ho és! Traieu-lo de l'obscuritat. Porteu-lo a la llum. Està fet per a una altra respiració, un altre aire, una altra llum!

3. És aquí, i per acabar, que voldria recordar el poeta sarrianenc J.V. Foix, als 25 anys de la seva mort. Carmen Sobrevila en commemora l'esdeveniment amb un escrit que trobareu al Full groc. Ell, que reconeixia amb franquesa, i humilitat, que es feia el “*sord a la campana*”, va comprendre finalment que estava fet per a un altre aire, un altre respir, una altra llum. I li fou donat el “respir del perdó”. Sobrevila transcriu el poema intitulat *Primera Comunió*, del maig del 1952, en els quals reconeix simbòlicament la pau, l'esperança i l'acolliment que provenen de l'Eucaristia. Primera comunió que enllaça, com la de Sant Vicenç, amb la darrera. En llegeixo els últims versos: “*Tot és do, tot recompensa/ I l'Extrema Coneixença / per qui en sap trobar el camí; / A l'Alba de la Naixença / Tu i jo hi voldriem morir*”.

Desitjo per a tots una bona festa, i una pregària pel vostre pastor, que en el 2012 complirà el seu 15 è aniversari de servei a la Parròquia de Sant Vicenç! En els pocs dies que després del Nadal, Cap d'Any i Reis, he compartit amb els monjos de Solius, la comunitat em va convidar a presidir l'Eucaristia el dijous 12 de gener, una seva festa, la de Sant Elred, un abat escocès que morí el 1167. A l'ofici de lectures, de bon matí, es va llegir una pregària d'aquest abat cistercenc, que faig meua: “*Heus ací, Senyor dolcíssim, heus ací davant vostre el poble que us heu escollit, que té davant dels ulls la vostra creu i inscrits en ell els senyals de la vostra passió. Heu encomanat a aquest servent vostre pecador que el condueixi, Déu meu. Vós sabeu la meua ignorància i no desconeixeu la meua feblesa. Per això us demano que em doneu, Senyor, no pas or ni plata ni pedres precioses, sinó saviesa perquè sàpiga conduir el vostre poble. Senyor, Vós coneixeu el meu cor; tot el que heu donat al vostre servent vull consagrar-ho a ells, vull donar-ho tot per ells. Que així sigui, Senyor meu, que així sigui*”. Que així sigui, en el temps que Déu voldrà!